“Els nous propietaris ens han tret del cercle viciós”

“Abans, per molt que resolguéssim la immediatesa, mai hi havia la capacitat de generar ingressos per afrontar el futur”
“Llavors, Montilivi era indirectament una llosa sobre el Girona inabordable”

Joaquim Nadal en una imatge d’arxiu QUIM PUIG.

Joaquim Nadal és un habitual a Montilivi des de fa molts anys. Alcalde de la ciutat durant més de dues dècades, Nadal va ser el propulsor de la municipalització de Montilivi el 1984 que havia d’estabilitzar el club. Gran seguidor de l’entitat blanc-i-vermella, l’exalcalde viu amb passió el gran moment del Girona.

Soci i gran aficionat del Girona des de fa anys. Per a vostè el Girona és més que el club de la seva ciutat?A part de ser el club de la meva ciutat, és el club que m’ha mogut més a seguir-lo. Vaig començar de molt petit sent de l’Athletic Club, després del Barça, però no he estat dels apassionats que han volgut tenir un seient al Camp Nou. En canvi, al camp del Girona, entre Vista Alegre i Montilivi, hi he anat centenars de vegades i considero el club com el meu equip.S’esperava viure aquesta època daurada actual?Jo he viscut èpoques molt dolentes per al club i sempre somiava que algun dia podia passar alguna cosa que tragués el Girona d’un cercle viciós. I és que, per molt que resolguéssim la immediatesa, mai hi havia capacitat de generar ingressos per afrontar el futur. Quan s’ha renovat la concessió de Montilivi per 50 anys i hem recordat la municipalització de l’estadi per part de l’Ajuntament, s’ha rescatat la història. Per posar fi a la desestabilitat i la falta de projecte de viabilitat futura, l’opció era que entressin inversors i que aquests situessin el club a un nivell elevat per generar ingressos i així estabilitzar-lo.Va ser l’alcalde de la municipalització de Montilivi. Era vital en aquell moment per assegurar la viabilitat del club?En aquell moment, Montilivi era indirectament una llosa sobre el Girona inabordable. Hi havia un deute de la hipoteca que havien fet els set empresaris que l’havien construït amb Caixa de Girona, que reclamava el principal i els interessos del crèdit. Hi havia uns milions de pessetes, molts en aquell moment, que s’havien de tornar. L’única manera era comprar l’estadi a través d’una subvenció de 40 milions de pessetes del CSD. El preu del camp englobava el valor d’aquest, el del deute i el del que es devia a qui ho havia gestionat.De la concessió recent per 50 anys què me’n diu?En soc totalment partidari. No m’hauria importat si ho haguessin fet per 99 anys. Cinquanta anys ja donen per fer-hi les inversions que el Girona vol fer per adaptar el camp al nivell en què estem. És una manera de dir que faran el possible per estar a primera ja que això s’aguanta si estàs al màxim nivell. Fa goig tota l’estructura en què hi ha la Vinya al PGA i Montilivi, que va millorant i ampliant-se fins als 15.000 espectadors. És una garantia i la temporada que ve la jugada serà saber a partir de quin dia s’ha tornat a assegurar la permanència.Sembla que quedi lluny, però el primer curs del club a primera va ser brillant?La classificació ha estat excel·lent i el joc ha estat bo. Una vegada salvats, quedar setè o dotzè era menys important que haver fet un tipus de joc que va engrescar l’afició des del dia que vam empatar contra l’Atlético de Madrid en el primer partit. En aquell matx va ser un cop de puny damunt la taula el sol fet d’empatar-lo i com es va fer.I ara el segon any, a més amb canvi d’entrenador. Un repte?Sí que ho és. Sé que Machín i Eusebio són diferents. El nou tècnic ve de primera i ha fet papers bons i dolents. Crec que ve d’una bona escola i hem de confiar que mantenint l’estructura de la plantilla del curs passat i adaptant l’estil de joc a les característiques del tècnic segur que es farà un bon curs.

Publicat a:
-L'Esportiu. Girona 20-07-2018 Pàgina 5

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1435170-els-nous-propietaris-ens-han-tret-del-cercle-vicios.html